RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 234.225 van 22 maart 2016
in de zaak A. 214.364/XIV-36.102

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ali Acer
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Frankrijklei 33 bus 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 november 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 132.037 van 23 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.000 van 7 januari 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

AuditeurDieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ali Acer, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 18 juni 2014 een beslissing waarmee aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 30 juli 2014 stelt verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 23 oktober 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging – pleitnota

4. Met een faxbericht van 27 oktober 2015 dient de verwerende partij een “pleitnota” in.

Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen wel toegestaan hun antwoorden op de door de Raad van State gestelde vragen die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. Vermits de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke vragen maar de neerslag vormtvan de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker werpt in een enig middel de schending van de materiëlemotiveringsplicht op.

Verzoeker voert aan dat volgens de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’

(hierna: de vreemdelingenwet) en dat die beslissing ook een motivering voor de duur van het inreisverbod zou inhouden, te weten dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichtingdoor geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2014.

Verzoeker zet uiteen dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG 'over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven' oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (*Parl. St*. Kamer, 2011-2012, nr. 1825/001, 23). Verzoeker laat gelden dat in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Hij besluit dat het bestreden arrest voorbijgaat aan artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en daardoor de materiëlemotiveringsplicht schendt.

6. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht heeft overwogen dat een (formele) motivering over de duur van het inreisverbod is opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing en dat de opgenomen motivering (materieel) niet feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Uit de specifieke verwijzing naar het feit dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en daarenboven zelfs een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk is genomen op grond van het concrete dossier van verzoeker. In het bestreden arrest wordt geenszins ontkend dat de bevoegde staatssecretaris over een

discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, er wordt integendeel gesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing op dit punt “niet kennelijk onredelijk” is. De verwerende partij stelt verder vast dat verzoeker niet aangeeft met welke omstandigheden, andere dan opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing, geen rekening zou zijn gehouden en dat hij de juistheid van de vermelde gegevens niet betwist. Bijgevolg kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er terecht van uitgaan dat het gaat om een correcte motivering voor een inreisverbod van drie jaar. Er moest niet worden gemotiveerd waarom er geen redenen zijn om een inreisverbod van minder lange duur op te leggen. Tot slot beschouwt de verwerende partij de verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, conform de *ratio legis* van de Europese regelgeving, als een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. Het bestreden arrest wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en het is afdoende gemotiveerd, zodat aan de materiële motiveringsplicht is voldaan.

7. In de memorie van wederantwoord, genoemd “memorie van antwoord”, herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat het niet naleven van de terugkeerverplichting tot gevolg heeft dat een inreisverbod moet worden opgelegd, doch dat de duur van dat inreisverbod eveneens moet worden gemotiveerd. Te dezen haalt de verwerende partij enkel aan dat een nieuwe aanvraag overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd ingediend.

Beoordeling

8. In de uiteenzetting van het middel acht verzoeker ookartikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgtdat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar opte leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbodvastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naarartikel 74/11, § 1, tweede lid, van devreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbodvermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 18.02.2014. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9*bis* ingediend op 14.03.2014”.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in deaanvankelijk bestreden beslissing “op *quasi* automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, is deRaad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest van oordeel dat in die beslissing wel wordt gemotiveerd waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd en dat dit motief losstaat van het motief waarom een inreisverbod wordt opgelegd, “met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan door geen gevolg te geven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten”.

Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door

rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd “omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2014. Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt, vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar “specifieke omstandigheden van het geval”. Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het op 18 februari 2014 gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoeker na dat ene bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering.

De loutere vaststelling dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval.

Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker niet heeft uiteengezet welke specifieke omstandigheden in zijnen hoofde niet in aanmerking zouden zijn genomen.

Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet oordelen dat aan de in die bepaling vastgelegde motiveringsplicht was voldaan voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of de

motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing volstaan om een bepaalde duur van een inreisverbod te dragen, doch hij kan desgevraagd wel vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft geschonden door motieven te aanvaarden die enkel betrekking kunnen hebben op de reden om een inreisverbod op te leggen en niet op de duur van dat verbod.

Het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 132.037 van 23 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Johan Pas **Geert Debersaques**